

Arrest

nr. 207 232 van 26 juli 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2018, waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 29 november 2016, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 februari 2018 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot

een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 11 april 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2016 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[P.F.]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.03.2017, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door [P.F.] die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 09.02.2018)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen gevolg kan worden gegeven aan de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met de noodzaak aan mantelzorg door haar in België verblijvende familie

1.

De bestreden beslissing steunt volledig op de bevindingen van de arts-adviseur, die zij tot de hare maakt. De motivering dient dan ook in de bevindingen van de arts-adviseur te worden gevonden.

De behandelende arts van verzoekster attesteert dat mantelzorg absoluut vereist is.

De noodzaak tot mantelzorg werd geattesteerd in de diverse voorgelegde medische documenten.

Het standaard medisch getuigschrift d.d. 08.11.2016 vermeldt expliciet met zoveel woorden (stuk 3):

“F. Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

- Ja

- mantelzorg van haar broer”

Het medische getuigschrift van 17.10.2017 vermeldt verder (stuk 4):

“F. Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

- zorg van de familieleden

- misschien een zorg van psychiatrische team”

Het schrijven van psychiater Dr. [D.] d.d. 06.10.2017 vermeldt verder (stuk 5):

“Familie neemt de zorg en toezicht op zich. Zij zullen ook medicatietrouw garanderen”, waaruit moet worden afgeleid dat zorg van familie inderdaad ook door de psychiater noodzakelijk wordt geacht.”

Dat de bijstand en hulp van de in België verblijvende familie absoluut noodzakelijk is, blijkt uit de diverse attesten, en kan niet ontkend worden.

2.

De arts-adviseur erkent weliswaar de noodzaak aan mantelzorg, maar stelt doodleuk dat verzoekster ook in Kosovo deze mantelzorg zou kunnen krijgen.

De arts-adviseur neemt zomaar aan dat er familie in Kosovo aanwezig zou zijn die die mantelzorg op zich kunnen nemen.

Meer dan een loutere veronderstelling is dit niet.

Verzoekster heeft geen familie waarbij zij terecht kan, behalve haar broer die in België woont. De behandelende arts schreef bovendien expliciet dat mantelzorg “door haar broer” is vereist. Dit wordt door de arts-adviseur volledig genegeerd.

De arts-adviseur negeert het gegeven dat verzoekster bij niemand terecht kan in Kosovo volledig, en negeert het gegeven dat zij mantelzorg van haar broer nodig heeft, volledig, en gaat zonder ook maar enig onderzoek dienaangaande er gemakkelijks halve van uit dat verzoekster in Kosovo bij familie terecht zou kunnen – quod non.

Aldus schendt de beslissing de voormelde bepalingen.

Het besluit dat er geen bezwaar zou zijn tegen een terugkeer naar Kosovo, staat volledig haaks op de noodzaak van de mantelzorg in België.

Er kan niet ontkend worden dat verwerende partij op de hoogte was van de medische attestatie dat mantelzorg noodzakelijk is.

Door met dit gegeven op geen enkele manier rekening te houden, worden voormelde bepalingen geschonden.

Hierdoor schendt verwerende partij voormelde bepalingen.

3.

Niettegenstaande uit de diverse attesten duidelijk blijkt dat verzoekster hier in België wordt opgevangen door haar broer, en deze opvang absoluut nodig is, stelt de arts-adviseur blijkbaar al deze attesten in vraag louter omdat de broer in de attesten niet bij naam wordt genoemd.

Een attest dat stelt dat verzoekster hulp krijgt van haar familie in België, is geen “mening” maar een “feit”. Dit gegeven dat door verschillende artsen werd bevestigd in vraag stellen louter omdat de familie niet bij naam wordt genoemd, is niet ernstig.

De arts-adviseur schrijft daarover:

“De advocaat haalt aan dat betrokkene hier bij haar broer verblijft. Deze vermeende broer wordt echter nooit bij naam genoemd. Uit het rijksregister blijkt dat de familie [G.] op hetzelfde adres woont als betrokkene. Een familieband tussen betrokkene en de familie [G.] is echter niet duidelijk uit het rijksregister en het administratief dossier.”

Verzoekster weet niet wie de familie [G.] is. Verzoekster weet wel dat de arts-adviseur vermeldt dat verzoekster zou wonen te 8400 Oostende, Sergeant De Bruynestraat [...], terwijl verzoekster woont te 8400 Oostende, Raversijdestraat [...].

De broer van verzoekster betreft [B.C.] (stuk 7).

Hoe het ook zij, het komt de verwerende partij niet toe te insinueren dat verzoekster geen familie in België zou hebben die de mantelzorg op zich nemen, terwijl dit uitdrukkelijk werd geattesteerd door de behandelende arts, louter omdat de naam van de broer niet zou zijn vermeld.

De beweringen van de verwerende partij daaromtrent zijn wederom loutere veronderstellingen, die ingaan tegen de voorgelegde attesten. Dergelijke beslissing is allerminst zorgvuldig genomen.

De voormelde bepalingen worden aldus geschonden.

Het besluit dat er geen bezwaar zou zijn tegen een terugkeer naar Kosovo, staat volledig haaks op de noodzaak van de mantelzorg in België.

Er kan niet ontkend worden dat verwerende partij op de hoogte was van de medische attestatie dat mantelzorg noodzakelijk is.

Door met dit gegeven op geen enkele manier rekening te houden, en zonder enig bewijs zomaar te schrijven dat verzoekster wel opvang zal hebben in Kosovo (quod non) en geen hulp zou krijgen van haar broer (quod non), worden voormelde bepalingen geschonden.

Hierdoor schendt verwerende partij voormelde bepalingen.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat er

geen tegenindicatie inzake reizen bestaat en dat de vereiste medische zorgen in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn. De door verweerder aangestelde controlearts heeft ook expliciet aangegeven dat indien er een probleem zou zijn met therapietrouw er een mogelijkheid bestaat tot depot-injecties in Kosovo en dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster in Kosovo geen familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie zij zou terecht kunnen voor opvang en hulp. De ambtenaar-geneesheer heeft daarnaast uitvoerig toegelicht op basis van welke vaststellingen wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters stelling dat zij in België wordt opgevangen door haar broer. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekster betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is voert zij de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel, dat in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonst dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een

dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoekster voert aan dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer “*op geen enkele manier rekening houdt*” met haar nood aan mantelzorg die wordt verstrekt door haar in België verblijvende familie.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters bewering feitelijke grondslag mist. Een eenvoudige lezing van het medisch advies waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat bij deze beslissing werd gevoegd laat toe te concluderen dat de ambtenaar-geneesheer in aanmerking heeft genomen dat in de voorgelegde medische attesten een nood aan mantelzorg, die onder meer vereist is om de therapietrouw te garanderen, wordt vermeld en dat in het standaard medisch getuigenschrift van 8 november 2016 wordt verduidelijkt dat deze wordt verstrekt door verzoeksters broer. De ambtenaar-geneesheer heeft namelijk uiteengezet dat “*een vermeende broer*” volgens de arts die zij consulteerde mee zou toezien op de inname van de medicatie, doch dat niet blijkt dat verzoekster bij een broer, die niet bij naam wordt genoemd, in België verblijft. Deze controlearts heeft daarnaast gesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster in haar land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen “*voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen*”. Deze overweging is niet, zoals verzoekster stelt, een ongefundeerde veronderstelling. Verweerder heeft er immers op gewezen dat verzoekster voor haar komst naar België in Kosovo heeft verbleven en het is niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat een persoon die in een bepaald land werd geboren en opgroeide in dat land een sociaal netwerk heeft waarop een beroep kan worden gedaan. Verzoekster toont ook geenszins aan dat deze overweging incorrect is.

Tevens moet worden benadrukt dat uit het door verzoekster voorgelegde psychiatrisch verslag kan worden afgeleid dat bijstand van derden aangewezen is om de therapietrouw te garanderen en dat verweerder erop heeft gewezen dat, mocht er een probleem zijn met therapietrouw, er in Kosovo kan worden overgegaan tot depot-injecties. De controlearts heeft ook de mogelijkheid van beschut wonen aangegeven.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder het gegeven dat in verschillende medische attesten melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster mantelzorg behoeft over het hoofd heeft gezien of dat deze arts, op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze, oordeelde dat verzoekster de nodige ondersteuning en hulp in Kosovo kan krijgen.

Verzoeksters standpunt dat voldoende duidelijk blijkt dat zij in België door haar broer wordt opgevangen – waarbij de Raad moet duiden dat in de door haar aan verweerder voorgelegde stukken nergens de naam van haar broer wordt vermeld en deze stukken niet zonder meer toelaten met zekerheid te besluiten waar zij steeds precies verbleef – doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan ook niet worden afgeleid dat alleen verzoeksters broer in staat zou zijn om mantelzorg te verstrekken of dat mantelzorg enkel door familieleden in België mogelijk is.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat verweerder de materiële motiveringsplicht of de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK